

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπῆλθεν ἀπὸ τοῦ Βιλ-
λάρ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, τὸ 29 ἀπεμακρύ-
νεται ἐκ τοῦ στόλου μὲ μετρίαν δύναμιν
ἀτμοῦ. Τὸ προσωπικὸν ἦτο πλήρες. Ὁ
Ζιλδὰ καὶ ὁ Κλέτος διετῆρουν τὰς προ-
τέρας τῶν θέσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ πλοῦς
ἦτο λίαν εὐχάριστος δι' αὐτούς, ὡς νὰ ἐ-
ταξίδευον ἐπὶ θαλαμηγοῦ τινος χάριν
διασκεδάσεως.

Ὁ Φριδερίκος, ὡς ἀξιωματικὸς δεδοκι-
μασμένος, ἐνθυμούμενος τὸν κινδυνώδη
αὐτοῦ διάπλουν ἀπὸ Τουλόνης μέχρι τοῦ
κόλπου Ζουάν, ἐφέρετο μετὰ περισκέψεως.
Διὸ ἡ ἐπιτήρησις τῶν παραλίων ἤρχισε νὰ
γίνεται λίαν ἐπίπονος.

Ἀπὸ τοῦ Φεῦ-Τσέου μέχρι τοῦ Κέ-
Λούγκ ὁ πορθμὸς τῆς Φορμόζης ἀποτελεῖ
διάδρομον λίαν ἐπικίνδυνον. Παρεκτὸς τοῦ
ὅτι ἡ θάλασσα αὐτόθι οὐδέποτε εἶνε γα-
λῆνιος, οἱ τυφῶνες γεννῶνται αἰφνης καὶ
ἐνσκόπτουσιν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Μολο-
νότε δὲ τὸ 29 ἦτο, ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς
του, ταχύπλουν, δὲν ἠδύναντο ἐν τούτοις
νὰ συναγωνισθῶσι μὲ τὸν φοβερὸν αὐτὸν
ἄνεμον, ὅστις διατρέχει πεντήκοντα μέ-
τρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον. Ὁφείλει
ἀρα νὰ ἐπαγρυπνῇ διαρκῶς καὶ τὴν ἀκτὴν
καὶ τὸν πόρον, ἐπισκοπῶν ἅμα πᾶσαν ὁ-
σονδήποτε μικρὰν χαλκόχρουν κηλίδα νέ-
φους εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅπως προσφύγῃ
ἐγκαίρως εἰς καταφύγιόν τι πρὸ τῆς ἐκ-
κρήξεως τῆς θυέλλης.

Ὡς προεῖπεν ὁ ναύαρχος, πλείστα ἐμ-
πορικὰ πλοῖα τῶν Σινῶν ἐσπευσαν νὰ δια-
φύγῃσι τὴν παγίδα. Διὰ τοὺς γάλλους
ναύτας ἦτο γραφικώτατον τὸ θέαμα τῆς
φυγῆς διακοσίων ἢ τριακοσίων ἰογκῶν ἀ-
ναπετανοῦσων πάντα τὰ ἐκ ψιᾶθης ἰστί-
ων. Κατ' ἀνάγκην ἵσταντο θεώμενοι τὴν
διάδοσιν τῶν. Ἄλλ' ἡ ὀργὴ τῶν γαλλι-
κῶν πληρωμάτων ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ὅτε
εἶδον αὐτὰς ταύτας τὰς ἰόγκας ἐπανερ-
χομένας ἐλευθέρως εἰς τὸν λιμένα, ὅπως
τροφοδοτήσωσι τὰ φρούρια καὶ τὸν ναύ-
σταθμον. Καθ' ἐκάστην παρήλαυνον ὁλ-
κάδες ρυμουλκούμενοι ὑπὸ ἀτμοπλοίων,
ὧν οἱ ἀξιωματικοὶ ἦσαν Εὐρωπαῖοι. Εἶτε
Ἀγγλοὶ ἦσαν εἴτε Γερμανοί, ἐγέλων διὰ
τὴν ἀγανακτήσιν τῶν Γάλλων. Ἐν τῇ
μεταξὺ δὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ πολεμεφό-
δια συνέρρεον εἰς τὴν Παγόδαν καὶ τὸν
Ναύσταθμον.

Τὸ 29 συμμετεῖχε καὶ αὐτὸ τοῦ θεά-
ματος καὶ τῆς κοινῆς ἀγανακτήσεως.

— Τόσον τὸ καλλίτερον ! εἶπεν ἡμέραν
τινὰ ὁ φιλόσοφος Ζιλδὲ, θὰ βυθίσωμεν
πολλὰ ὁμοῦ μὲ ἐν μόνον κτύπημα !

Γ'

Ὁ Ἰούνιος παρήλθε, καθὼς ἐπίσης καὶ
τὸ ἡμισυ τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ βίος δὲ διήγον ἦτο ἀποτρόπαιος. Ὁ
καύσων εἶχεν ἤδη καταστῆ ἀμείλικτος.
Σκυθρωπὴ κόπωση, ὁμοιάζουσα σχεδὸν
μὲ ἀποθάρρυνσιν, ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν
πληρωμάτων. Τί ἔμεναν λοιπὸν ἐκεῖ ἀκί-
νητοι; Ἡ νόσος εἰσδύουσα ἡραίου τὰς τά-

ξεις αὐτῶν. Δύο ἀξιωματικοὶ καὶ τριά-
κοντα περίπου ναῦται εἶχον ἤδη ἀποθά-
νει, ἦτο δὲ πάντοτε πένθιμος ἡ σκηνὴ
τοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐνταφιασμοῦ. Πρὸς
τούτοις φῆμαι ἀπαίσιος ἐκυκλοφόρου.
Ἐνεκα τοῦ ἐμπολέμου χαρακτῆρος τῆς
καταστάσεως τῶν οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο
ν' ἀποβιβασθῶσιν. Τὸ ὕδωρ τῶν πλωτῶν
δεξαμενῶν ἦτο ἤδη ἐφθαρμένον. Διεδίδετο
ὑποκόφως ὅτι κεραυνοβόλος ἐπιδημία χο-
λέρας ἐνέσκηπεν εἰς Κέ-Λούγκ.

Τὸ Κέ-Λούγκ ἦτο τὸ δεύτερον ἐκ τῶν
ἐποφθαλμιουμένων σημείων, ὅπερ ἔμελλε
νὰ καταληφθῇ ὡς ἐνέχυρον. Πρὸς τούτοις
ἡ παρουσία στρατιωτικοῦ σώματος ἔμελλε
νὰ ἐλαττώσῃ τὰ μέσα τῆς διατροφῆς καὶ
νὰ περιορίσῃ αὐτήν. Ἐπασχον φρικτῶς
ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς δίψης. Τὰ πα-
στὰ ἔκαιον τὸν λάρυγγα. Οἱ στόμαχοι
ἀπεποιούντο νὰ δεχθῶσι τὰ ἐντὸς κυτῶν
διατηρούμενα τρόφιμα. Ἀναμφιβόλως τὸ
ἡθικὸν διετηρεῖτο ἀκμαῖον· ἀλλὰ θὰ ἡ-
δύναντο ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἐπι-
σώρευσιν τῶν δεινῶν καὶ τῶν ἀφορ-
μῶν ἱκανῶν νὰ διαταράξωσι τὴν πειθαρχί-
αν.

Ὁ ναύαρχος πάσχων ἤδη καὶ αὐτὸς
ἔμενε στρωτός. Ὁ ἀνὴρ αὐτός, δὲν ἡ Πρό-
νοια ἐχάρειν εἰς τὴν Γαλλίαν μόνον ὅπως
καταστήσῃ τὴν λύπην αὐτῆς σκληροτέ-
ραν διὰ τὴν ἀπώλειάν του, ἐπέφερε μόνος
θεραπείαν εἰς τὴν δεινὴν κατάστασιν διὰ
τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς του. Ὁ ἥρωας
αὐτὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐφάνη κατώτερος
ἐαυτοῦ. Ἀπαθὴς αὐτός, ἐπέβαλλε σιγὴν
διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του εἰς τὴν ἀνυπο-
μονήσαν καὶ εἰς τοὺς ψιθύρους τοὺς ἐμ-
πορίμους νὰ ἐκραγῶσιν. Ὅτε διήρχετο πρὸ
τῶν κανονιστοῦχων, μὲ τὸ πηλίκιόν του,
ὀλίγον τι πρὸς τὰ ὀπισθεν ἐρριμμένον, οἱ
ἄνδρες ἡσθάνοντο τὴν φρικτίαν, ἣν με-
ταδίδει ἡ παρουσία ὄντος ἀνωτέρου τὴν
φύσιν. Ἀπὸ τοῦ ἐν Σὸν-Ταῦ κατορθώμα-
τος ὁ Κουρμπὲ ἠλέκτριζε τὰ πληρώματα.
Θὰ τὸν ἐπευφήμουν προθύμως μὲ τὸν αὐ-
τὸν ἐνθουσιασμόν, δὲν ἐδείκνυν πρὸ τοῦ
Ναπολέοντος οἱ ἀποθνήσκοντες ἐν Ὁ-
στρολέγκῃ καὶ ἐν Μόσχῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ANNINOS

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν φιλίαν ἤλ-
πισα καὶ ἐγώ. Σεῖς δὲν θὰ μὲ προδώσῃτε
βέβαια; ἡρώτησεν ἡ Λιουδμήλα ταχέως
καὶ ἀποφασιστικῶς.

— Ἐλα, Θεέ μου ! Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ
λέγεις ! ... Νομίζω, πῶς πάντοτε μόνον

τὸ καλὸν σου ἐπιθυμοῦσα, καὶ ὅλαι αἱ
προσευχαί μου πρὸς αὐτὸ ἀπευθύνοντο...

— Ἴδου λοιπὸν, ὅτι αἱ προσευχαί σας,
ὡς φαίνεται, ἐτελεσφόρησαν ! ἀστείχο-
μένη διέκοψεν αὐτὴν ἡ Λιουδμήλα. Ἡξεύ-
ρετε ὅτι εἶμαι τῶρα πολὺ, παρὰ πολὺ
πλουσία !

— Γνωρίζω τοῦτο, διότι, βέβαια, ὁ
Πλάτων Βασίλειεβιτς εἶνε τόσο εὐγενής,
ὥστε νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ πάντοτε. Τοῦτο
ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς.

— Ἐδῶ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ ὁ Πλάτων
Βασίλειεβιτς ! εἶπε μειδιῶσα ἡμιπεριφρο-
νητικῶς ἡ Λιουδμήλα· ἐγὼ ἡ ἰδία ἐξη-
σάμισα ἐμαυτήν.

Ἡ μήτηρ ἔπαυσεν αὐθις ἐννοοῦσα τοὺς
λόγους αὐτῆς, καὶ μόνον ἐθεώρει αὐτὴν
ἀνοιγοκλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μητέρα, τί θὰ ἐλέγετε, ἤρξατο μετὰ
τινος εὐτραπείας καὶ σοβαρότητος ἡ
Λιουδμήλα· τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν ἡ θυγάτηρ
σας ἤρχετο καὶ σὰς ἔφερνε πολλά... πολ-
λά, πάρα πολλὰ χρήματα ;

— Δηλαδή... πῶς πολλά; ἡρώτησε
μετὰ ζωηρότητος ἡ μήτηρ.

— Ἐως πεντακοσίας χιλιάδας, λόγου
χάριν.

— Πεντακόσας χιλιάδες ; ! ... Θὰ ἔ-
λεγα πῶς λέγεις ψεύματα. Τοῦτο εἶνε ἀ-
δύνατον ! Χορατεύεις ; Πεντακόσας χιλι-
άδες ;

— Καὶ ἂν σὰς τὰς ἔδειχνα ;

— Δὲν θὰ τὲ ἐπίστευον.

— Θὰ τὸ ἐπιστεύετε, ὅταν τὰς ἐβλέ-
πατε μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς σας ;

— Μήλοτσκα... τί κάθεσαι καὶ μὲ ζα-
λίζεις ! ... εἶπε ταρρασομένη ἡ Ὀλγα
Ρωμάνοβνα· μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί, μεθυ-
σμένη μοῦ ἦλθες ἐδῶ ; ... Δὲν εἶμπορῶ νὰ
σὲ καταλάβω...

— Ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρώτησίν μου·
τί θὰ ἐκάμνατε, ἂν τὰ ἐβλέπατε ἡ ἰδία,
ἐπιμόνως ἐπανελάβην ἡ Λιουδμήλα.

— Τί θὰ ἐκάμνα ... ἀπεκρίθη συσπῶσα
τοὺς ὤμους ἡ μήτηρ· αἶ, βέβαια, θὰ σ' ἐ-
ρωτοῦσα, πόθεν ἔλαβες αὐτά ;

— Καὶ ἂν, εἰς αὐτὴν κυρίως τὴν ἐρώ-
τησίν σας δὲν ἀπῆντων ; Τότε ;

Ἡ μήτηρ ἠπόρει καὶ ἐξηκολούθει νὰ
θεωρῇ αὐτὴν διστακτικῶς καὶ μετ' ἐρωτη-
ματικῆς ἐκπλήξεως.

— Τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι τὰς ἐκλεψες ;

Ἡ Λιουδμήλα ἐγέλασεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ ἂν τὰς ἐκλεψα, αἰνιγματωδῶς
ἐμειδίασεν αὐτή.

— Λιουδμήλα ! τί κάθεσαι καὶ μὲ βα-
σανίζεις μὲ αὐτάς σου τὰς ἐπινοήσεις !
τεταραγμένη καὶ μετὰ δυσαρρεσκείας ὑπέ-
λαβεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα· τὸ γνωρί-
ζεις, νομίζω, πῶς εἶμαι νευρική γυναίκα,
καὶ θέλω ἡσυχίαν, καὶ μοῦ ἦλθες τὴν νύ-
κτα νὰ μὲ ζαλίζεις !

— Τίς σὰς εἶπε πῶς σὰς ζαλίζω ; σο-
βαρῶς ὑπερησπίσθη ἐαυτὴν ἡ Λιουδμήλα.

— Δὲν μὲ ζαλίζεις ; ... Λοιπὸν πραγ-
ματικῶς ἐκλεψες ;

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἐπὶ τῇ προσδο-
κίᾳ ἀπαντήσεως, ὠθουμένη ὑπὸ παρὰδό-
ξου τινὸς αἰσθήματος, παρεμφερὲς πρὸς

τρόμον, και ἀρπακτικὴν εὐχαρίστησιν, ἀν-
ηγέρθη τῆς κλίνης.

— Νὰ κλέψω... ὅχι, ὅτι ἔκλεψα, εἶπε
μειδιῶσα ἡ Λιουδμήλα, ἀλλὰ... πῶς νὰ
σᾶς τὸ εἶπω; ... δηλαδή, ἀπλῶς ἀπεφά-
σισα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδίων σκοπῶν
μου, νὰ ἐπωφεληθῶ πρὸς καιρὸν τὰ ξένα
χρήματα.

— Καὶ τί χρήματα εἶνε αὐτά; ταρα-
χωδῶς ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Κλοπιμαίᾳ, ἡσύχως ἀπεκρίνατο ἡ
θυγάτηρ.

— Σὺ τὰ ἔκλεψες;

— Ὅχι, ἐγὼ μόνον ἐπωφεληθῆν τὰ
κλοπιμαίᾳ.

— Ἀλλὰ ποῦς τὰ ἔκλεψε;

— Τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Καὶ ὁ κλέψας γνωρίζει ὅτι ἐπωφε-
λήθη αὐτά;

— Ὅχι, οὔτε ὁ κλέψας, οὔτε κανεὶς
εἰς τὸν κόσμον γνωρίζει, οὔτε θὰ μάθει
τοῦτο.

— Λοιπὸν σὺ εἶσαι ὁ κλέπτης, κυρά
μου!

Ἡ Λιουδμήλα ἐβάφη ὑπὸ χρώματος
προσβληθείσης φιλοτιμίας καὶ ἀγανακτή-
σεως.

— Διὰ ποῖαν μ' ἐκλαμβάνετε, μητέρα;...
Πῶς δὲν ἐντρέπεσθε! ... μὲ προσβάλλε-
τε...

— Τροῦ! ... Μήτ' ὁ διάβολος δὲν σέ
καταλαμβάνει! εἶπεν ἡ μήτηρ πτύουσα
μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ φορέσασα τὰς εὐ-
μαρίδας της, ἤρξατο βαδίζουσα μετὰ τα-
ραχῆς ἐν τῷ θαλάμῳ.

— Ἐννοεῖτε περὶ τίνος πρόκειται, ἐξ-
ηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα κλοπιμαίᾳ
χρήματα, ἀνεξαρτήτως τῆς γνώσεως καὶ
τῆς θελήσεώς μου, ἐκομίσθησαν εἰς τὴν
κατοικίαν μου, καὶ ἐκρύβησαν ὑπὸ τοῦ
ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἔκλεψεν αὐτά,
ἐννοεῖτε;

— Ἔστω, ἐννοῶ. Ὡστε σοὶ τὰ ἔφεραν
διὰ νὰ τὰ φυλάξης;

— Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα, ἀλλὰ ἄνευ ἀ-
ποδείξεως τίνος ἐκ μέρους μου, καὶ ἄνευ
ἐξηγήσεως, ὅτι ἐκομίσθησαν κυρίως χρή-
ματα ἐννοεῖτε;

— Ἐννοῶ, ἀγγελέ μου. Ἀλλὰ σὺ, πῶς
ἔμαθες, ὅτι ἦσαν χρήματα, καὶ ὅτι, ἀ-
κόμη ἦσαν κλεμμένα;

— Τοῦτο πλέον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐ-
φευρετικότητά μου. γνωρίζω ὅμως ὅτι
τὰ χρήματα ταῦτα δὲν εἶνε καθάρᾳ, καὶ
ὅτι ὁ κλέπτης, κατ' οὐδένα λόγον δύνα-
ται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἐναντίον μου, καὶ
ἂν ἀκόμη ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐγὼ ἐπωφε-
λήθην τὰ χρήματα ταῦτα, καὶ, ἐν πάσῃ
περιπτώσει, κατέχω τὸν κλέπτην εἰς χεῖ-
ράς μου, ὅτι θελήσω τὸν κάμνω! ἐννο-
εῖτε;

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, κοπελούλα μου! πῶς
νὰ μὴν ἐννοήσω! μετὰ χαρᾶς ἐπρόφερε
συναίνεσάς ἡ μήτηρ. Τόσα χρήματα!
Χορατεύεις, πεντακόσας χιλιάδας! Θαρ-
ρῶ, πῶς ἂν μοῦ ἐτύχαιαν κ' ἐμένα, κ' ἐγὼ
θὰ ταῖς ἔκλεπτα! Δὲν εἶνε, νὰ εἰπῆς,
πέντε ρούβλια! Διὰ τὸσον ποσόν, εἴμπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀμαρτίαν στὸ λαί-

μό του. Ἀλλὰ μήπως εἶνε καὶ ἀμαρτία!
Αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ στέλλῃ ὁ ἴδιος
ὁ Θεὸς εὐτυχίαν εἰς τὸν πτωχὸν ἀνθρω-
πον... Καὶ τί κυρίως σκοπεύεις νὰ κάμῃς
τώρα, Λιουδμηλάκι;

— Δι' ἐμέ σκοτίζεσθε; ἔχω ἐγώ, οὐ,
τόσα μεγάλα σχέδια, ἀκριβῆ καὶ καλὰ
σχέδια! ἀνιγματοδῶς πως καὶ μετὰ πε-
ποιθήσεως εἰς ἑαυτὴν εἶπεν ἡ Λιουδμήλα,
διδούσα νὰ ἐννοήσῃ τὴν βαρύτητα καὶ
σημασίαν τῶν προθέσεων καὶ σκέψεών της.

— Ἀλλ' εἰς τὴν μητέρα σου εἴμπορεῖς
νὰ τὰ εἰπῆς, ἀγγελέ μου! ἐγὼ δὲν εἰμαι
ξένη, εἰμαι συγγενὴς σου.

— Ἐχετε ὑπομονήν, θὰ σᾶς τὰ εἰπῶ,
ὅταν ἔλθῃ καιρὸς. Νομίζω ὅτι μόνη σεῖς
ἐν τῷ κόσμῳ θὰ μνησθῇτε εἰς τὰ σχέδιά
μου, καὶ οὐδεὶς ἄλλος θὰ μάθῃ τι.

— Σ' εὐχαριστῶ, Λιουδμηλάκι! ὡς
μητέρα καὶ ὡς φίλη, σ' εὐχαριστῶ! Κύτ-
ταξε ὅμως! μὲ μίαν συμφωνίαν! ὑπέλα-
βεν ἡ Ὀλγα Ρωμανόβνα! εἰς ὅλα θὰ σοῦ
εἰμαι πιστὸς βοηθός, καὶ σὺ δύνασαι νὰ
βασισθῇς ἐπ' ἐμοῦ ὡς ἐπὶ βράχου! ἀλλ' ἂν,
ὁ Θεὸς φυλάξοι, ἀπὸ περιστάσεως τινὸς
ἡ ὑπόθεσις καταντήσῃ εἰς τὰ δικαστή-
ρια, πρῶτον πάντων πρέπει ν' ἀπαλλα-
χθῶ ἐγώ, καὶ οὔτε εἶδα, οὔτε ἔξυρῶ, κάμε
καλὰ! Σὺ θὰ μὲ ἀπομακρύνῃς καὶ νὰ μὴ
μὲ μπλέξης. Τοῦτο θὰ εἶνε καὶ ἀμαρτία
ἀπὸ τὸν Θεόν, νὰ περιπλέξης τὴν μητέρα
σου.

— Τί εἶν' αὐτά, μητέρα! μετ' εὐγε-
νοῦς ἀγανακτήσεως διεμαρτυρήθη ἡ Λιουδ-
μήλα.

— Ὅχι, σοῦ τὸ λέγω τοῦτο, ἀγγελέ
μου, ἔσπευσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ μήτηρ διότι
τὸ δικαστήριον βλέπον τὴν νεότητά καὶ
τὴν ὠραιότητά σου, εἴμπορεῖ καὶ νὰ σέ
ἀθώωσῃ, διὰ τοῦτο καὶ σὺ δὲν ἔχεις νὰ
τρομάξης τόσον! ἐνῷ ἐγὼ δὲν εἰμαι νέα
καὶ ἔχασα καὶ τὴν εὐμορφιά μου, ὥστε
ὀλιγώτερον εἴμπορῶ νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν
συγκατάθεσιν δι' αὐτὸ καὶ μόνον... Καὶ
εἰς κάθε περίπτωσιν θὰ μὲ τραβοῦν, θὰ
μὲ ἀνησυχοῦν, κ' ἐγὼ εἰμαι γυναῖκα ἀδύ-
νατος καὶ νευρικὴ καὶ θὰ μοῦ εἶνε βρῦ-
διὰ τοῦτο, κάμε ὅπως γνωρίζεις, ἐμένα ὅ-
μως πρέπει νὰ μὲ ἐξασφαλίσῃς, ἄλλως
αὐτὴν τὴν στιγμὴν δίδω τὴν παραίτησίν
μου! Ἐγὼ δὲν εἰμαι καμμιὰ αἰσχροκερ-
δὴς καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τὸ ξένο, ἀλλὰ μόνον
καὶ μόνον διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πρὸς ἐσέ
ἀγάπην μου.

— Ἦσυχάσατε, οὐτ' ἐμέ, οὐτε σᾶς θὰ
ἐνάξουν εἰς τὸ δικαστήριον! μετ' ἐλαφρᾶς
ἀγανακτήσεως εἶπεν ἡ κόρη· σεῖς νομί-
ζω, πρᾶγματι, ἐφαντάσθητε ὅτι ἐγὼ εἴ-
μαι ἀπαταιῶν, κλέπτρια καὶ σᾶς προσκα-
λῶ νὰ κλέψωμεν μαζύ. Νὰ σᾶς εἰπῶ, κα-
λὴν ἰδέαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ! εἴμπορῶ νὰ
σᾶς εὐχαριστήσω!... Λησμονεῖτε ὅτι οὐ-
δεὶς, πρῶτον πάντων, ἔχει νὰ κάμῃ ἐναν-
τίον μας ἀγωγὴν, θερμῶς ἀνέλαβε νὰ κα-
ταπέσῃ ἡ Λιουδμήλα. Ὅτι ἐκεῖνος, ὅς-
τις ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, πρέπει νὰ
καταστρέψῃ ἑαυτόν, καὶ ὅτι ἐκτὸς ὑμῶν
οὐδεὶς γνωρίζει τι, οὔτε ὑποπτεύει, καὶ
τέλος... τέλος ὁ μόνος ἀνθρώπος, ὅστις

δύναται νὰ ἐνεργήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν
αὐτήν, εἰμ' ἐγώ, μόνη ἐγώ καὶ οὐδεὶς
ἄλλος! Σᾶς ἀρκεῖ τοῦτο;

Ἡ μήτηρ ἔσπευσε νὰ περιπτυχθῇ καὶ
κατασπασθῇ τὴν θυγατέρα της. Διὰ τοῦ
διαθήματος τοῦτου ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτει
παρ' αὐτῆς συγχώρησιν καὶ συμφιλίωσιν.

— Λιουδμηλάκι μου! Ἀγάπη μου!
τρυφερῶς καὶ συγκινητικῶς ἔλεγεν αὕτη
ἐν μέσῳ ἐναγκαλισμῶν καὶ φιλημάτων.
Εἶσαι ἡ μόνη μου χαρὰ, ἡ μόνη μου πα-
ρηγορία, τὴν ὁποίαν μοῦ στέλλει ὁ Θεός
διὰ τὸ γῆρας μου!... Ὅ, τι θέλεις... ὅτι
θέλεις κάμνω δι' ἐσένα!...

— Ἴδου λοιπόν, μητέρα, εἶπεν ἡ Λιουδ-
μήλα διακόπτουσα τὸν κατακλυσμὸν τῶν
τρυφεροτήτων της· κρύψετε αὐτὰ τὰ χρή-
ματα προσωρινῶς· ἀλλὰ κρύψτε τὰ οὐ-
τως, ὥστε, ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, οὐδεὶς
ἄλλος εἰς τὸν κόσμον νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὰ
ἔχετε σεῖς καὶ νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν κρύπτην
τῶν. Ἄν γνωρίζετε νὰ φυλάξετε πιστῶς
καὶ τιμῶς τὸ ἀπόρητόν μου, τότε καὶ
δι' ἐμέ καὶ δι' ὑμᾶς θὰ εἶνε καλόν, πολὺ
καλόν, μητέρα! συνεπλήρωσεν ἡ Λιουδ-
μήλα γαργαλίζουσα καὶ εὐελπίζουσα αὐ-
τὴν διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ ἀπατηλοῦ
μέλλοντος.

— Εἰμαι πρόθυμος νὰ πράξω τὸ πᾶν
δι' ἐσέ! ἔτι ἀπαξ ἐπεβεβαίωσεν ἡ μήτηρ.
Κάμνω τὰ πάντα, καὶ εἰμαι βεβαία, ὅτι
δὲν θὰ μὲ ἀφίσχῃς, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς
ὑστερον ἀπὸ τόσα πλούτη... δὲν εἶνε ἀ-
μαρτία νὰ ἐξασφαλίσῃς πληρέστατα τὰ
γηναικεία μου... Ἐγὼ πολλά, βέβαια, δὲν
ἐπιθυμῶ, σὺ ὅμως, δι' ὅσῃν ἀγάπην σοῦ
ἔχω, καὶ διὰ τὰς σημερινὰς ἀκόμη ἐκ-
δουλεύσεις μου· χρεωστῆς νὰ δώσῃς εἰς
τὴν μητέρα σου· τοῦτο καὶ ὁ Θεός, καὶ
ἡ συνείδησίς σου τὸ ὑπαγορεύει, ἂν εἶσαι
χριστιανὴ καὶ καλὴ κόρη.

Ἡ Λιουδμήλα θερμῶς εὐέλπιεν αὐ-
τήν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν
ὑπηρεσίαν, καὶ μετέδωκεν ἀπὸ χειρὸς εἰς
χεῖρα τὴν βρεῖαν αὐτῆς δέσμεν.

Εἰς τὴν θέαν τοιοῦτου ποσοῦ χαρτονο-
μισμάτων, ἐσπινθηροδόλησαν οἱ ὀφθαλ-
μοὶ καὶ ἔτρεμον αἱ χεῖρες τῆς πρώην ὀρ-
χηστρίδος.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε χρήματα!; ...
τεταραγμένη ἀνέκραξεν αὕτη, μετ' ἐπι-
πλήξεως καὶ δυσπιστίας συγχρόνως. Μή-
λοσκα! ἀγγελέ μου! καὶ εἶνε χρήματα
ὅλα αὐτά!;

— Καὶ μήπως δὲν τὰ βλέπετε μόνη
σας, μητέρα; ἐμειδίασεν ἡ Λιουδμήλα.

— Βλέπω, φίλη μου, βλέπω καὶ τὰ
πιάνω· ἀλλ' οὔτε τὰ μάτια μου, οὔτε
τὰ χεῖρά μου πιστεύω... Καὶ ὅλα αὐτὰ
θὰ γίνουν ἰδικά μας!... ἰδικά μας!.. Θεέ
μου!... Μήλοσκα, θὰ τὰ κρύψω ἐπάνω μου·
θὰ κάμω ἕνα δερμάτινον σάκκον δι' αὐτά,
στερεόν, δυνατὸν καὶ θὰ τυλίξω τὰ λω-
ρία του γύρω εἰς τὴν μέσην μου νὰ τὸν
φορῶ... μάλιστα οὔτε τὴν νύκτα νὰ τὸν
βγάλω ἀπ' ἐπάνω μου... γιὰτὶ ὁ Θεός
φυλάξοι, πῶς εἴμπορῶ νὰ κρύψω εἰς τὸ
κομὸν τόσον θησαυρό! Ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ
σπίτι, κ' ἔξαφνα τυχαίνει ἡ πυρκαϊά, ἡ

κανέναν κλέπτην. . . "Οχι, καλλίτερα νὰ τὰ ἔχω ἐπάνω μου· παντοῦ καὶ πάντοτε θὰ τὰ ἔχω μαζί μου. . . "Αχ, Θεέ μου, τώρα οὔτε ὕπνος πλέον θὰ μὲ πέρνει με αὐτά. . . θὰ φοβοῦμαι. . . θὰ τὰ φυλάττω. . . Διὰ τοῦτο ὁμως σὺ θὰ εἶσαι ἡσυχος· μένουν εἰς πιστὰς χεῖρας, φίλη μου!

— Ἀλλὰ σταθῆτε! διέκοψεν αὐτὴν ἡ Διουδμήλα· πρέπει ἀκόμη νὰ πάρω ἀπὸ μέσα κατὶ τι. . . Μὴ ἀνησυχῆτε· δὲν εἶνε τίποτε, εἶνε ὅλως διόλου ξένον δι' ὑμᾶς, εἶπεν αὐτὴ προειδοποιῶσα τὴν μητέρα της καὶ ἀναζητήσασα μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Εἰρήνης Βορίσθους λογαριασμὸν καὶ τὴν σημείωσιν τῶν χρηματικῶν ποσοτήτων τῶν γεγραμμένων διὰ χεῖρός τοῦ μακαρίτου Βελτίσσεφ, ἔκρυπεν αὐτὰ μετὰ προφυλάξεως ὑπὸ τὸν στηθόδεσμόν της, καὶ ἤρξατο ἐνδυσμένη.

— Φεύγεις πλέον; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ βλέπουσα αὐτὴν ἐτοιμαζομένην· λοιπὸν ὑγείαινε, ὦραία μου! ἔλα κοντά μου νὰ σὲ εὐλογήσω καὶ σὲ ἀσπασθῶ. Ὁ Θεὸς μαζί σου!

Καὶ χωρὶς ν' ἀφίστη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς χεῖρός τὸ χρηματόδεμα, ὅπερ ἔθλιβεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἤρξατο μετ' εὐλαβείας σταυροκοποῦσα τὴν Μήλοτσκά της, ψιθυρίζουσα εὐχὰς τινὰς καὶ μετὰ ταῦτα ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ τρυφεροῦ καὶ μητρικοῦ ἀσπασμοῦ.

Θ'

Ἡ Εἰρήνη Βελτίσσεφ.

Ἡ Εἰρήνη Βορίσθους Βελτίσσεφ διήλθε τρομερὰν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ὁ ἐξ-ἀδελφός αὐτῆς Πλάτων, παραλαβὼν τὸν δερματίνον αὐτῆς σάκκον. Συνησθάνετο ὅτι φρικώδης ἐτελέσθη πράξις ἀμετακλήτως, ἀποτελεσματικῶς, καὶ ὅτι οὐδεμία δύναμις ὑπάρχει ἤδη ἐν τῷ κόσμῳ, δύναμις νὰ ἐπανορθῶσιν τὰ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός. Συνησθάνετο ὅτι μόλις βήματα τινὰ, δύο-τρεῖς θάλαμοι χωρίζουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ νεκρὸς αὐτῆς σύζυγος, καὶ ἡ συναίσθησις αὐτὴ ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς φρικῶδες ψῆχος. Κεκαλυμμένη διὰ μανδηλίου, χρώματος ἀμαυροῦ, συνεσπειρωμένη, ἔκειτο ἐπὶ ἀνακλιντῆρος, προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφοβεῖτο νὰ κινήσῃ, ἐφοβεῖτο ν' ἀνοίξῃ τὰ βλέφαρά της. Ἐφάνταζετο, ὅτι δὲν ἦτο μόνη, ὅτι ὑπάρχει τις παρῶν, ἀόρατος· ἀλλὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ὁποίου αἰσθάνεται ἐναργῶς! «Εἶν' ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πνεῦμά του, ὅπερ ἵσταται ἄνωθέν μου», ἐπήρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν της, ἡ αὐτὴ ἀείποτε ἐπιμονὴς ἰδέα. Ἐφάνταζετο ὅτι, ἂν ἀποκαλύψῃ τὸ οὐδ, ἐκεῖνος, θὰ ψιθυρίσῃ εἰς αὐτὸ φρικώδη τινα λέξιν· ἂν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ ἴδῃ κάπου, εἰς γωνίαν τινὰ, εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ θαλάμου τούτου, τὸ ἐπιτιμοῦν φάσμα τοῦ συζύγου της· ἂν κινήσῃ

μόλις, θὰ περιβάλλῃ αὐτὴν ψυχρὰ καὶ νεκρὰ ἀγκάλη. Ὁ ἐλάχιστος θροῦς, μόλις ἀκουόμενος κρότος, μόλις αἰσθητὸς τριγμός, τῶν ἐπίπλων ἢ τοῦ ψηφιδωτοῦ δαπέδου, ἢ ἐν γένει εἰς ἐκ τῶν παραδόξων ἐκείνων σχεδὸν ἀνεξηγήτων ἐλαφρῶν ἤχων, οἵτινες συχνάκις ἀκούονται ἐν τῇ βαθεῖσι σιγῇ, ἠνωμένη μετὰ τοῦ σκότους, προὔξινει τῇ Εἰρήνῃ Βελτίσσεφ ῥίγος πανικοῦ τρόμου. Εἰς ἕκαστον παρόμοιον ἤχον ἡ καρδία αὐτῆς ἔπαυεν αἰφνης πάλλουσα καὶ ἐπάγωνεν, ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτῆς δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος διέτρεχον νευρικὰ σπασμῶδες, καὶ ὅλη ἀπεψύχετο ἐν ἀπολιθώσει ἀνυπολόγιστου τρόμου. «Εἶνε ἐκεῖνος. . . εἶνε τὸ πτώμα του», ἐφάνταζετο εἰς ἕκαστον θροῦν εἰς ἕκαστον τριγμὸν.

["Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΓΓΑΜΟΣ· Ἡ ΑΥΤΟΧΕΙΡ·

Διήγημα

GABRIEL DANTRAGUES

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— Ἄ! εἶνε ὁ Διέγος, ὁ Διέγος ὁ μελαγχολικός, ὅστις ἦλθε ἀπὸ τὸ Δὸς Ἐρμάννας. Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολύτιμος κατὰ κτησίς, Παστὸρά, ἂν ἠδυνήθης νὰ προσελκύσῃς ἐν βλέμμα, ἀλλὰ θὰ εἶσαι περισσώ-κυστος ἐν βλέμμα, καὶ εὐτυχῆς ἂν δυνηθῇς ν' ἀποτορὶν ἰκανὴ καὶ εὐτυχῆς καὶ τοῦ πατῆρος τοῦ ἐδολοφονήθη καὶ ἡ μήτηρ του ἀπέθανε ἐκ τῆς λύπης. Ἦτο πολὺ μικρὸς τότε. ἀλλὰ ἡ διπλὴ αὐτῆ δυστυχία, τόσον πολὺ τὸν ἐτάραξεν, ὥστε ἔμεινεν ἔκτοτε μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς, καὶ οὔτε τὸν εἶδε ποτὲ κἀνεὶς γελῶντα.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπόν, ἐπανάλαβεν ἡ ἄλλη ἐξαδέλφη, ὅτι ὁ ἔρως νικᾷ ὅλα τὰ αἰσθήματα;

— Κάμε τον νὰ σ' ἀγαπήσῃ, Παστὸρά, αὐτὸ θὰ σὲ τιμήσῃ πολὺ· ἔπειτα μήπως ὁ νέος μελαγχολικός δὲν εἶνε ὠραῖος; τερὸς ἀκόμη καὶ τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ;

— Ἐκεῖνος πιθανὸν νὰ εἶνε ἅγιος Σεβαστιανός, σὺ ὁμως εἶσαι ἅγιος Ἰωάννης καὶ βλέπεις ὄνειρα. . . Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω αὐτὸν τὸν Διέγο. . . Οὔτε αὐτὸς με γνωρίζει. . . Ἀφήσετέ με λοιπὸν ἡσυχον ἂν θέλετε νὰ μὴ θυμώσω.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν

αὐτὴν, προητοιμάσθησαν διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας. Ἡ Παναγία, ἡ ἐπιλεγμένη Παρηγορήτρια, εὐρίσκεται εἰς παρεκκλήσιον τι, ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου δάσους ἐλαίων, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Οὐτρέρας.

Ἡ παράδοσις διηγείται ὅτι ἡ Παναγία αὕτη, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαιοτέρα εἰκὼν εὐρίσκεται εἰς Ξερές, μετεφέρθη ὑπὸ ναυτῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο εἰς ὀνόματι Ἀδόρνος, ἐκ τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ Μόντε-Ζίλ. Ἐνῶ ἔμελλον νὰ ἀπολεσθῶσι εἰς φοβερὰν τρικυμίαν, ἐγονυπέτησαν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν Παναγίαν. Ἀμέσως τὰ κύματα ἡσύχασαν καὶ διανοιχθέντα ἀφήκαν εὐσεβᾶτως διόδον εἰς μίαν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ὁποίαν ἄλλα κύματα ὀπισθεν ἀπώθουν ἡσύχως πρὸς τὸ πλοῖον. Οἱ ναῦται ἐδέχθησαν μετὰ θαύμους τὴν εἰκόνα καὶ ὅτε ἀπεβίβασθησαν σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς, μετέφερον τὴν εἰκόνα ἐπὶ μικρᾶς ἀμαξῆς συρομένης ὑπὸ τεσσάρων βοῶν εἰς Ξερές. Οἱ τέσσαρες βόες, οἵτινες ἔσυρον τὴν ἀμαξάν, ἀπέθανον μόλις τοὺς ἀπέξευξαν.

Εὐθὺς ἔκτισαν διὰ τὴν ἁγίαν εἰκόνα, παρεκκλήσιον καὶ βωμὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Δομίγγου. Τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ βωμοῦ, ἡ ἀμαξὴ καὶ οἱ βόες χρησιμεύουσιν ὡς ὑπόβαθρον τῆς Ἀγίας εἰκόνης ἐξ ἀργύρου καθαροῦ.

Ἡ ἐν Οὐτρέρᾳ εἰκὼν τῆς Παναγίας φέρει εἰς τὴν χεῖρα πρὸς ἀνάμνησιν ἀργυροῦν πλοῖον.

Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμόν της ἡ Παστὸρά, τῇ ἔδωκαν γηραιὸν ὄνον, ὅστις ὀνομάζεται Μοχίνος. Ὁ Μοχίνος ἔκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κυρίαν του νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ πρωϊνὸς αὐτὸς περίπατος διόλου δὲν τὸν εὐηρέσκει, ἀλλὰ ματαιῶς. Τῷ ἔθεσαν τὸ ἐρίπιον εἰς τὴν ράχιν καὶ ἡ Παστὸρά ἐπήδησεν ἐλαφρὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Μοχίνος, περισσότερον δύσθυμος παρὰ ποτε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν, ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὰ ὦτα, ἔρριψε βλέμμα ἐπιθυμίας πρὸς τὸν σταυλὸν του καὶ ἠκολούθησε μετὰ πείσματος τὸ καραβάνιον.

Ὅταν ἔφθασαν, ἔδωσαν τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἐλαίας καὶ ἀφῆκαν ἐλευθέρους τοὺς ὄνους. Ὁ Μοχίνος, ἐπῆγε ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, εἰς τινα ἀπόστασιν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ δῶτα τοῦ ὦτα, διηύθυνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ κύριοί του, ἐζήτησε τί συνέβαιναν ἐκεῖ, καὶ ἔπειτα, βέβαιος πλέον ὅτι πάντες εἰσῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον, ἐστράφη ἀδιαφόρως καί, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους του, ἔλαβεν ἡσύχως τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

Ἐν τούτοις ἡ Παστὸρά καὶ αἱ φίλαι τῆς ἡκούσαν τὴν λειτουργίαν, προσηυχήθησαν καὶ προσευμάτισαν ἐπὶ τῆς χλόης ἄδουσαι καὶ γελῶσαι.

Εἶνε πλέον ὦρα νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Οὐτρέραν, εἶπον αἱ μητέρες· ἡ νύξ προχωρεῖ γρηγορωτέρα ἀπὸ τοὺς ὄνους μας καὶ θὰ μᾶς καταλάβει εἰς τὴν ὁδόν.